Sportul Magazin

BUN VENIT „JIRI" ŞI SUCCES!

...Revedem o revistă „Sport" nr. 23 din decembrie 1968. Pe prima pagină, fotografia reputatului nostru rugbyst Valeriu Irimescu care, purtat pe braţe de spectatori, plînge. Este un instantaneu după victoria cu 15—14 obţinută de reprezentativa noastră împotriva Franţei. În interiorul publicaţiei citim: „...exagerînd puţin am putea spune că Irimescu — „Jiri" — i-a învins singur pe francezi înscriind toate cele 15 puncte ale excelentei noastre echipe".

...În ultima parte a carierei sale de sportiv, „Jiri" este solicitat să joace în Franţa — ţara unde rugbyul este la loc de mare cinste şi unde va activa trei ani — ceea ce, evident, este încă o dovadă a valorii sale. În ianuarie 1973, vine în ţară cu Paul Ciobănel — cu care juca la Angoulême — într-o scurtă vacanţă. Era perioada cînd Federaţia de rugby anunţa concurs pentru ocuparea locului de antrenor federal. Profesorul de educaţie fizică Valeriu Irimescu se prezintă şi reuşeşte. Pleacă apoi din ţară cu Ciobănel pentru a juca — pînă la finele campionatului — la Angoulême care, cu ei în formaţie, promovează în prima divizie a Franţei.

Revine definitiv în ţară, în preajma „săptămînii rugbyului" cînd în faţa reprezentativei româneşti se află însemnate confruntări internaţionale: Turneul F.I.R.A. '73 pentru juniori şi meciurile cu Spania şi Maroc. Antrenorul federal îşi ia funcţia în primire şi... intră imediat „în foc".

L-am aflat într-o dimineaţă la federaţie, apoi, la prînz, printre juniori la Snagov, iar seara în drum spre gară. Pleca la Constanţa, unde seniorii urmau să întîlnească reprezentativa Spaniei. Prezent la meciurile echipelor noastre, ajunge primul printre jucători, în preziua întîlnirilor (vezi meciul cu juniorii francezi). „Mă bucur, ne spunea zilele trecute, de succesele tuturor. Înseamnă că antrenorii şi-au făcut datoria, că potenţialul rugbyului românesc este remarcabil. Va fi greu, şi în continuare, dar o să muncim cu toţii pentru a da rugbyului românesc strălucirea din trecutul nu prea îndepărtat".

Modesto FERRARINI

Prezent la „comandamentul juniorilor" de la Snagov (al doilea din dreapta) alături de antrenorii lotului: E. Denischi, N. Vizitiu şi Al. Carnabel
Foto: I. MIHĂICA

17 MECIURI FĂRĂ A PRIMI GOL!!

În măsura în care asemenea calcule pot fi verificate şi comparate, se afirmă că portarul italian Gridelli, apărătorul buturilor echipei din liga a III-a, F.C.Sorrento, deţine recordul absolut în privinţa... necapitulării în faţa atacanţilor adverşi. Timp de 1 537 minute, adică pe lungimea a 17 meciuri şi 7 minute, Gridelli n-a primit nici un gol, precedîndu-i, într-un clasament neoficial, pe brazilienii Reyes (Rio Branco) şi Raoul (Cruzeiro), ambii neînvinşi pe parcursul a 1 530 şi, respectiv, 1 170 de minute.

Spre surprinderea generală, în campionatul trecut, cînd Gridelli a stabilit neobişnuitul său record, F. C. Sorrento n-a reuşit să... promoveze într-o categorie superioară, ocupînd abia locul al cincilea în clasament, 11 din cele 17 meciuri reuşite ale portarului încheindu-se cu scor alb: 0-0.

GREVA ARBITRILOR DE FOTBAL MALTEZI

Săptămîna trecută, a fost declanşată o grevă a arbitrilor de fotbal din Malta, a cărei rezolvare se află în prezent în atenţia federaţiei de specialitate.

Meciurile din ultima etapă au fost contramandate, asociaţia „cavalerilor fluierului" protestînd împotriva violenţei manifestată pe terenurile şi în tribunele stadioanelor, cu deosebire în ediţia actuală a campionatului.

Incidentul care a declanşat ferma luare de poziţie a lui „Malta Referees Association" s-a petrecut la sfîrşitul meciului dintre La Valletta şi Birkirkara, cînd suporterii echipei locale au invadat terenul, încercînd să-l „pedepsească" pe arbitru, care acordase oaspeţilor un penalty — după opinia lor — nejustificat.

Forul arbitrilor maltezi a înaintat federaţiei o petiţie, conţinînd doleanţele „cavalerilor fluierului" cu privire la asigurarea securităţii lor. Federaţia urmează să decidă...

SUPORTERUL NR. 1 AL UNIVERSITĂŢII CRAIOVA

Celor aproximativ 30 000 de înfocaţi susţinători ai echipei Universitatea Craiova, care viza locul de lider al clasamentului înfruntînd echipa mureşenilor (în restanţa din 25 aprilie), li s-au alăturat două redutabile „întăriri". Este vorba despre cunoscuţii actori Dem Rădulescu şi Marian Hudac, care sosind la Cetatea Banilor pentru o reprezentaţie cu piesa „Coana Chiriţa", n-au scăpat prilejul de a alerga la stadion, pentru a-şi încuraja favoriţii.

Dem. Rădulescu, unul din actorii preferaţi ai craiovenilor, fiind solicitat insistent, a rostit şi cîteva cuvinte de îmbărbătare la microfonul stadionului, în pauza după prima repriză, cînd scorul era încă alb. Spectatorii craioveni n-au uitat acest fapt, astfel că în momentul cînd Oblemenco a înscris golul victoriei, aplauzele au salutat spontan atît echipa locală din teren, cît şi pe ilustrul suporter care se afla sus, în tribuna centrală, la masa presei...

După încheierea partidei, croindu-şi drum cu greu prin mulţimea care îl încercuise pentru a-i solicita autografe, Dem. Rădulescu a mers în vestiare, felicitînd echipa craioveană şi pe antrenorul Constantin Cernăianu. Unul dintre jucătorii localnici l-a amintit că este un credincios „progresist", dar Dem. Rădulescu a replicat:

— Asta e o dragoste mai veche, valabilă deocamdată în „B"... Dar acum, în Divizia A, ţin cu oltenii, pentru că şi eu sînt tot cu... 24 de măsele. Şi-apoi, a continuat el, iată, am şi un băiat de-al meu de la Progresul, la voi în echipă.

...Era vorba de Manta, actualul „cerber" al Universităţii Craiova. **(G. M.)**

7 diferenţe între cum ar fi fost desenată logic, faza de tenis şi erorile intenţionate comise în desenul de faţă

FATA DIN SÎNPETRU

O fată instructoare de zbor? Iată un lucru rarisim. Posibil, totuşi...

Urmărim pasărea de metal care se roteşte în slăvi, undeva deasupra Poienei Braşov. Glasul motorului abia se aude. Dar ing. Nicolae Conţu, comandantul Aeroclubului „Mircea Zorileanu", de aici, de la Ghimbav, ne-a asigurat că YR-ZLB va veni curînd la bază pentru realimentare.

Îl aşteptăm. Şi iată-l în priză de aterizare. Un rulaj scurt apoi trage la „punct". Din carlingă coboară elevul, cu faţa roşie de emoţie. Coboară şi instructorul, o fată mărunţică şi vioaie — Dorina Tomescu. Pauza pentru realimentarea avionului este tocmai potrivită pentru un dialog care să ne ajute să aflăm cum a ajuns Dorina instructoare de zbor.

Biografia Dorinei Tomescu se aseamănă cu biografiile atîtor mii de tineri din ţara noastră care, folosind minunatele condiţii create, şi-au afirmat măiestria şi talentul în domeniul sportului.

— De cînd mă ştiu — ne spune ea — pe deasupra casei noastre au trecut şi trec în zbor avioanele şi planoarele de la Sînpetru. Locuiesc acolo, nu departe de aerodrom. Le-am îndrăgit atît, încît de mică ziceam că eu vreau să mă fac aviatoare. Părinţii se amuzau...

Dar iată că, în 1967, Dorina se înscrie, cu dispensă de vîrstă, la cursurile de planorism, urcă în aparatul de zburat ca şi cînd l-ar fi cunoscut de cînd lumea. În toamnă a fost brevetată pilot-planorist. Anul următor s-a înscris şi la paraşutism.

— De ce?

— Păi, un pilot care n-a sărit niciodată cu paraşuta — cum vine asta?

Trei ani, Dorina a fost prezentă pe aerodromul de la Sînpetru. În 1970 şi-a mutat locul în care-şi petrecea orele libere — puţine cîte poate avea o elevă de liceu —, la Ghimbav, la Şcoala de zbor cu motor.

Primii instructori o caracterizau ca pe un om foarte harnic, serios şi animat de dorinţa de a învăţa, a învăţa cît mai mult. Terminase liceul şi se angajase la întreprinderea de construcţii aeronautice.

— Nu eram mulţumită de ceea ce făceam acolo, ca funcţionară — ne spune. Doream o muncă practică, cu rezultate concrete. Nu a fost uşor să mă afirm.

Au urmat zborurile de perfecţionare, specializarea în acrobaţie, o temeinică pregătire teoretică şi tehnică. Şi, în primăvara aceasta, Dorina Tomescu a luat examenul şi brevetul de pilot-profesionist: instructoare de zbor la Aeroclubul „Mircea Zorileanu".

— Cum te simţi la începutul noii profesii?

— Îi privesc pe elevi şi mă văd pe mine la primii paşi. Mă străduiesc să-i ajut pentru ca paşii lor să fie cît mai siguri şi mai mari.

Dorina Tomescu s-a scuzat. În carlingă o aştepta un nou elev. Fata din Sînpetru a alergat spre avion.

Viorel TONCEANU

Dorina Tomescu *în carlingă*

ŞTIAŢI CĂ...

...Stan Smith a fost la un pas de a fi eliminat în primul tur al turneului organizat în aprilie, la Forest Hills? Adversarul său Harold Salomon, a condus în setul decisiv cu 5—1, avînd şi trei mecibaluri! Dar Smith a cîştigat 6 ghemuri consecutive, adjudecîndu-şi setul cu 7—5.

...în urma victoriei repurtate asupra lui Cassius Clay, Ken Norton a trecut pe locul al doilea în clasamentul mondial al grelilor? Iată, de altfel, cum arată la ora actuală acest clasament: 1. George Foreman, 2. Ken Norton, 3. Cassius Clay, 4. Joe Frazier, 5. Jerry Quarry, 6. Ron Lyle, 7. Jimmy Ellis, 8. Floyd Patterson (încă!), 9. Larry Middleton, 10. George Chuvallo.

NONA DESPRE ŞAHUL BĂRBAŢILOR

În lumea şahului, campioana mondială Nona Gaprindaşvili este un nume foarte cunoscut.

Ziarul spaniol „Marca" publică un interesant interviu cu cunoscuta campioană sovietică, axîndu-şi întrebările pe o singură temă: diferenţa între şahul jucat de femei şi cel practicat de bărbaţi.

La întrebările puse, Nona Gaprindaşvili dă răspunsuri foarte interesante. Iată cîteva dintre ele.

— Este util jocul de şah între femei şi bărbaţi?

— Mie îmi face deosebită plăcere să mă antrenez cu jucători de valoare. Am ce învăţa de la ei: bărbaţii luptă pînă la ultima şansă, au fantezie, forţă de joc, se apără admirabil. De obicei, aceste calităţi lipsesc adversarelor mele. Sînt unii jucători atît de buni, încît nu i-aş putea învinge şi desigur, în aceste condiţii, mă aşez la masă avînd un singur scop: să învăţ, variante, scheme tactice, noutăţi.

— Aţi cîştigat partide cu bărbaţii?

— Da. Multe chiar. Printre învinşii mei se numără şi Olafsson. În Elveţia am jucat cu Spasski o partidă foarte echilibrată pe care am pierdut-o la mare luptă, după o serie de manevre tactice spectaculoase.

— În jocul de şah, bărbaţii sînt curtenitori? Nu cumva din acest motiv se lasă bătuţi?

— N-aş putea spune că amabilitatea bărbaţilor se manifestă şi pe tabla de şah. O ştiu chiar din familie. Cînd joc vreo partidă cu tatăl, bunicul sau cu soţul meu, ei suferă cumplit cînd sînt învinşi. De, se cred jucători buni, au clasificarea de categoria I.

— A crescut în ultima vreme valoarea şahului feminin?

— Cred că foarte mult. În U.R.S.S., copiii învaţă şahul în şcoli. Fetele joacă de la egal la egal cu băieţii. Asta înseamnă un real progres al şahului feminin. Îmi permit să anticipez că va veni timpul cînd în turneele masculine vor participa şi femei. Şi, cine ştie, poate vreodată să avem şi o campioană a lumii la „mixt"!

— Aţi avea vreo şansă cu Robert Fischer?

— Mi-ar face plăcere să joc cu cel mai mare şi talentat jucător de şah al lumii la ora actuală. Dar ce pot spune despre vreo şansă, atîta timp cît sînt sigură că pe Bobby nu l-ar interesa nici măcar un „blitz" cu mine.

— Se spune că şahiştii sînt inteligenţi. Se poate spune acelaşi lucru despre femei?

— Las pe seama bărbaţilor să facă asemenea aprecieri...

„AM GUSTAT ŞI EU DIN CUPA AMARĂ..."

— Cu Teofilo Stevenson, despre începuturile sale —

Unul dintre oaspeţii Bucureştiului la turneul internaţional de box „Centura de aur" a fost şi Teofilo Stevenson, superbul atlet cubanez, care la München, a întrerupt supremaţia olimpică a grelilor americani.

Dacă înaintea întrecerilor din Bucureşti, campionul olimpic s-a arătat rezervat, amînînd discuţia noastră pînă după terminarea competiţiei, la masa comună din seara finalelor am avut prilejul să cunoaştem un alt Teofilo Stevenson decît cel din ring, boxerul cu o „dreaptă" necruţătoare care i-a scos din luptă pe cei mai puternici adversari. Volubil, studentul în anul II la Institutul de automotoare — secţia electricitate, din Havana ne-a istorisit cele mai însemnate momente din scurta dar strălucita sa carieră sportivă:

„M-am născut la 29 martie 1951, în provincia Oriente, una dintre cele mai renumite în Cuba, pentru boxerii valoroşi pe care i-a dat reprezentativei naţionale. Trăind într-un cartier în care mai mulţi băieţi practicau boxul, la 15 ani, am fost tentat să văd şi eu cum arată o sală de box şi, mai ales, să văd ce se întîmplă acolo. Eram destul de înalt,

dar subţirel, şi nu-mi plăcea să mă bat cu colegii. N-am să uit niciodată momentul în care antrenorul Ignacio Herrera m-a întîmpinat cu multă blîndeţe şi mi-a spus că dacă vreau să devin puternic şi să nu mă mai bată nimeni, să vin mereu la antrenamente. Şi m-am dus...

Exerciţiile zilnice mi s-au părut plictisitoare, dar lupta la mănuşi mă fascina. Aş fi vrut să încerc şi eu. N-a trecut mult timp şi a venit momentul aşteptat. Fără să vreau, mi-am lovit odată mai tare adversarul, şi acesta a căzut la podea. Herrera ne-a oprit, m-a luat de-o parte şi mi-a spus că am calităţi şi că aş putea deveni chiar campion. Nu ştiu ce văzuse el la mine, că mare lucru nu făcusem. Dar, după alte şapte luni de antrenament, previziunile lui s-au adeverit. Am devenit campion naţional de juniori la categoria mijlocie mică. În anul următor, crescusem puţin în greutate, mă fortificasem şi am repetat succesul şi la categoria mijlocie. După antrenamente multiple, efectuate cu toată seriozitatea — pentru că treceam la seniori, unde aveam adversari mult mai puternici — în anul 1970 am devenit campion al Cubei la categoria grea. Am reeditat performanţa şi în anii următori. La campionatele Americii Centrale şi Caraibilor am ocupat locul I. Dar, cea mai bună formă sportivă am avut-o la München, la Jocurile Olimpice, cînd mi-am învins toţi adversarii, înainte de limită. De altfel, din cele 76 de meciuri susţinute, 48 le-am cîştigat prin K. O.".

— Ne-aţi vorbit pînă acum numai de succese. Trebuie să credem că n-aţi fost niciodată învins?

— Am gustat şi eu din cupa amară a înfrîngerii. N-am fost învins, însă, niciodată prin K. O.

— Care sînt pugiliştii care se pot mîndri că deţin o victorie asupra campionului olimpic?

— Şase dintre ei sînt cubanezi. Dintre europeni, în anul 1970, la turneul internaţional de la Berlin, m-a învins Anders (R. D. Germană). Un an mai tîrziu, însă, la aceeaşi competiţie, m-am revanşat întrecîndu-l prin K. O. M-ar bucura să nu mai am niciodată revanşe de luat...

Mihai TRANCA

PICĂTURI

Şi „campionul" luftangiilor este un fel de golgeter. A tras cel mai mult... în gol!

A fost o întrecere surdă! Nici... fluierul arbitrului nu s-a mai auzit.

Arbitrul a fost nevoit să dea un avertisment colectiv ambelor echipe. E mai operativ decît să stai şi să arăţi... 22 de cartonaşe!

D. C. MAZILU

CĂRŢI NOI ÎN EDITURA STADION

O lucrare pentru icarii moderni *

Desprinderea de pe pămînt a constituit dintotdeauna, visul umanităţii. Şi acesta s-a împlinit, atunci cînd mintea iscusită a omului a născocit aparatele de zbor. Icarii moderni străbat, azi, înălţimile albastre de la un meridian la altul şi, chiar, de la o planetă la alta.

Desigur, pentru a putea deveni, însă, un bun pilot trebuie să posezi cunoştinţe temeinice din acest vast domeniu de activitate, de la cele tehnice, privind construcţia avionului sau planorului, pînă la cele de meteorologie. De la această regulă nu fac excepţie nici piloţii planoarelor. Ne-o demonstrează cu prisosinţă recenta lucrare apărută în Editura Stadion sub semnătura cunoscutului specialist **Gheorghe M. Cucu**, intitulată **„Teoria şi tehnica pilotării planoarelor"**. Volumul în cauză îmbogăţeşte literatura de specialitate, venind în sprijinul celor ce vor să se dedice acestui temerar sport, oferindu-le posibilităţi de documentare teoretică.

*) Gheorghe M. Cucu, Teoria şi tehnica pilotării planoarelor, Editura Stadion, 1973, 293 pag., 10 lei.

Educaţia fizică şi sportul în învăţămîntul superior *

Bazat pe o largă investigaţie şi documentare, volumul **„Educaţia fizică şi sportul în învăţămîntul superior"**, semnat de **Octavian Bănăţan, Marin Birjega** şi **Alexe Nicu**, prezintă „aparaţia, organizarea şi desfăşurarea educaţiei fizice şi sportului în învăţămîntul superior". Cartea are o însemnată valoare documentară, oferind un cuprinzător tablou al dezvoltării sportului în 40 de ţări din Europa, Asia, Africa, America şi Oceania, precum şi principalele tendinţe şi perspective ale mişcării sportive la nivelul învăţămîntului superior. Această lucrare reprezintă, totodată, o contribuţie valoroasă la istoria contemporană a sportului, ea venind în sprijinul celor ce se ocupă cu studierea acestui domeniu al mişcării sportive.

Emanuel FANTANEANU

*) O. Bănăţan, M. Birjega, A. Nicu — Educaţia fizică şi sportul în învăţămîntul superior, Editura Stadion, 1973, 297 pag., 9,50 lei.

„Picături" dulci şi amare *

Larga arie de difuzare a sportului, a determinat ca şi prezentările acestui fenomen social să fie făcute nu numai de ziariştii şi cronicarii „de specialitate", ci şi de un impresionant număr de literaţi şi eseişti, care au dedicat diferitelor discipline, lucrări de mai mare sau mai mică întindere: nuvele, poeme, schiţe umoristice sau nu), epigrame şi aforisme (cu sau fără poantă). Astfel, în paginile „Magazinului" duminical din ziarul „Sportul" a apărut, sub titlul de „Picături" suita unor mici, epigramatice reflecţii, datorate literatului Barbu Alexandru Emandi şi privind fotbalul, ciclismul, tenisul, hocheiul, boxul etc.

Recent, acestea şi altele inedite, au fost strînse într-un mic volum. Prefaţată de un alt scriitor, avînd puternice aderenţe cu comentariul sportiv, Al Mirodan, lucrarea ilustrată de fecundul caricaturist Al. Clenciu, te readuce în faţa poantei sprinţare, plină de savoare, dar şi de tîlc.

Al. VIDRAN

*) Barbu Alexandru Emandi, Sportul în reflecţii cu haz şi... fără, Editura Stadion, 1973, 35 pag., 3 lei.

SĂBIILE BUCLUCAŞE...

Săptămîna trecută, s-a desfăşurat la Varşovia tradiţionala competiţie de scrimă „Cupa Wolodyjowski", ajunsă la a XIX-a ediţie, reuniune de prestigiu european, cîştigată, la majoritatea ediţiilor anterioare, de sportivii polonezi şi — în cîteva rînduri — de scrimerii sovietici şi maghiari.

În fiecare an, organizatorii decernau învingătorului, între alte premii, o sabie veche, despre care se afirma că ar fi aparţinut lui Pan Wolodyjowski, figură proeminentă a istoriei poloneze. Anul acesta, însă, „ritualul" a fost schimbat, vechea sabie lipsind dintre trofeele acordate cîştigătorului...

S-a crezut că armele din colecţia lui Wolodyjowski s-au terminat, punîndu-i pe organizatori într-o mare încurcătură. Realitatea a fost alta: nu de mult, a apărut, la Varşovia, o lucrare de istorie literară care demonstrează, cu documente, că Pan Wolodyjowski a avut cu totul şi cu totul... 7 săbii!

De unde au scos organizatorii restul de 11, e mai greu de spus...

STATISTICA ARE CUVÎNTUL!

În ajunul meciului cu Albania, socotim interesante cîteva date legate de evoluţia echipei naţionale de fotbal:

● Începînd cu data de 8 iunie 1922, cînd a susţinut primul meci, cu Iugoslavia, la Belgrad, cîştigînd cu 2—1, naţionala noastră de fotbal are următorul palmares: 248 de meciuri jucate, 104 victorii, 90 de meciuri pierdute, 54 de jocuri terminate la egalitate, 430 de goluri marcate şi 227 primite.

● În cele 93 de întîlniri antebelice, cluburile care au dat cei mai mulţi jucători echipei naţionale au fost: Ripensia Timişoara (18 jucători cu 175 de prezenţe), Venus Bucureşti (26—137), C.A.O. Oradea (13—133), Rapid Bucureşti (15—106), Chinezul Timişoara (25—95), Juventus Bucureşti (14—50) etc. În cele 255 de meciuri disputate după Eliberare, în componenţa echipei naţionale, cea mai mare contribuţie au avut-o următoarele cluburi: Dinamo Bucureşti (43 de jucători cu 482 de prezenţe), Steaua (42—375), Rapid (38—281), U.T.A. (23—145), Petrolul (23—11, la care s-ar putea adăuga încă 7 jucători cu 22 de prezenţe de la echipa Juventus) etc.

● Naţionala ţării noastre s-a întîlnit cu echipe din 42 de ţări. Cele mai multe meciuri le-am susţinut în compania următoarelor ţări: Iugoslavia (32), Cehoslovacia (33), Bulgaria (22), Polonia (19), Ungaria (17), Grecia (12), Turcia (11), R.D. Germană (10).

Frederic MOISES

RĂSPUNDE Ion Poştaşu

MATEI ZIMA, BUCUREŞTI. **„Sper că veţi publica epigramele pe care vi le trimit. De altfel, mai apar, uneori, epigrame în ziarul „Sportul".** Apar. Dar nu dintr-astea!

GICU GHERGHEL, COMUNA OITUZ. 1. **„Eu cred că 1-aş putea ajuta pe Valentin Stănescu în formarea celei mai bune echipe naţionale".** Asta ar însemna să se renunţe la Robert Cosmoc şi să veniţi dv. în locul lui. Să vedem dacă sînt de acord cei de la Federaţie! Constat, însă, că lotul propus de dv. este aproape acelaşi cu cel alcătuit de Valentin Stănescu. Şi-atunci? 2. Dembrovschi a jucat la Arad, în tur, în meciul cu U.T.A., cîştigat de localnici cu 4—1. El a înscris golul de onoare al băcăuanilor, cu un minut înainte de fluierul final.

V. ŢEPELUŞ. Regret, dar...

IONEL OGLAN, BÎRLAD. **„Am 16 ani şi sînt un înfocat suporter al echipei F.C. Argeş şi al lui Dobrin. În general, cred că sînt cel mai mare microbist din Bîrlad şi poate din ţară. Ţiu, de cîţiva ani, evidenţa meciurilor din divizia A, a formaţiilor care au jucat, a schimbărilor efectuate şi a jucătorilor care au înscris goluri".** Aveţi şi evidenţa celor de la care au primit mingea? În orice caz, pot ieşi

fără grijă la pensie! Ne spuneţi că aşteptaţi un răspuns. Dar, practic, nu puneţi nici o întrebare. Nu mă întrebaţi, nici măcar, dacă F.C. Argeş va cîştiga campionatul. Sînteţi sigur de asta!

ELISABETA IOVAN, BUCUREŞTI. **„Sînt elevă la Liceul „Ion Neculce", iubesc foarte mult handbalul (sport pe**

care îl şi practic la Şcoala sportivă nr. 1) şi o îndrăgesc pe marea handbalistă Irina Climovschi, actuala mea antrenoare. Am început să fac un album cu fotografii din activitatea ei. Dar, n-am nici o fotografie din perioada ei de glorie: 1956—1964". Îmi pare rău, dar nici eu n-am. Tot ceea ce pot face este să spun păsul dv. cititorilor acestei rubrici, dîndu-le adresa dv.: strada Ion Neculce nr. 74, sectorul 8. Poate că apelul dv. va găsi ecou în inima unui iubitor al handbalului, hotărîndu-l să se despartă de unele dintre fotografiile Irinei Climovschi, în favoarea dv.

T. FILIPIDESCU, BUCUREŞTI. De acord cu reflecţia dv.: **„Golul este raportul dintre ezitare şi pripeală!".**

Ilustraţii: **N. CLAUDIU**

Anatoli Şimanski

PÎNĂ LA VICTORIA FINALĂ

Am jucat ca leii. Iată-ne în finală. Ieşim pe teren. După două reprize scorul e egal. Continuă să fie egal şi după prelungiri. Ne odihnim douăzeci şi patru de ore. Apărem din nou în arenă. Cele două reprize trec repede. Golurile sînt în număr egal. Altă jumătate de oră nu stabileşte un învingător. Ne-am întins pe gazon şi i-am ales pe cei mai rezistenţi. Acestia trag lovituri de la unsprezece metri. Ai noştri nu ratează nici o lovitură. Adversarii la fel. Continuăm loviturile pînă înserează. Nimeni nu pune stăpînire pe cupă. Sîntem vlăguiţi. Ne ducem la cafenea. În colectiv ca să nu avem întreruperi. Şi să nu încălcăm regimul vieţii sportive. Am mai prins puteri. Tragem iarăşi. Tragem ca în delir. Ne plictisim de moarte. Plasele s-au rupt. Barele au început să plesnească. Dar căruţa tot n-am urnit-o din loc!... Căpitanul adversarilor s-a dus la arbitru. Stă cu capul în piept şi oftează:

— Ne declarăm învinşi...

Arbitrul îl ameninţă cu degetul:

— Ce face?! Dezarmaţi? Lăsaţi n-au ce căuta pe terenul de fotbal! Luaţi mingea şi continuaţi loviturile de la unsprezece metri! Trageţi!

Pînă la urmă am hotărît să ne oprim. Ne-am tolănit pe gazon. Arbitrul şade şi dă cu banul. A aruncat o moneda. Banul a căzut pe muchie. De cinci ori i-a aruncat, de cinci ori a căzut pe dungă. Curată bătaie de joc!... Arbitrul s-a mulat. A trîntit moneda. Pe urmă i-a venit o idee bună.

— Organizăm un referendum!

L-au organizat. Printre microbişti. Voturile s-au împărţit în număr egal. Ba a fost unul în plus pentru noi, însă cetăţeanul s-a grăbit la tramvai şi nu i-au mai numărat. Ceasul de pe tabela de marcaj arată miezul nopţii. Spectatorii au obosit. Vor acasă. Noi stăm toţi pe gazon. Am decis să petrecem noaptea aici...

Arbitrul n-are astîmpăr. Cere să fie adus un cîntar. Se aduce bascula oborîrului. Arbitrul şopteşte: „Să învingă cel mai bun!" şi trezeşte cei doi căpitani de echipă.

— Care din voi e mai greu, acela învinge!

Bascula e instalată la centru. Căpitanii se cîntăresc pe rînd. Al nostru e mai greu. Bruto. Ura! Victorie! Ba nu. Arbitrul pretinde:

— Să-i cîntărim neto! E mai sportiv!

Auzi ce i-a dat prin minte! Toată lumea s-a întors cu spatele. Căpitanii se cîntăresc neto. La neto amîndoi sînt egali. Ce ghinion! Să ne scape victoria printre degete!

Nu ştiu ce-a mai născocit arbitrul. Am moţăit. Către dimineaţă îl aud spunînd:

— Fraţilor, aduceţi foile calificative!

Ne-am repezit pînă la sediu. Am adus foile. Ştampilate şi isclite.

— Care echipă are calificative mai bune, aceea cucereşte cupa.

Toţi avem calificative excelente. Toţi sîntem în cîmpul muncii. Toţi sîntem fruntaşi în producţie. Toţi am primit felicitări pentru succesele repurtate în activitatea profesională.

Arbitrul nu mai ştie ce să facă. Dar cineva a găsit ideea salvatoare. A fost alcătuit un juriu din rîndul publicului şi a început un concurs „Cine ştie, cîştigă". După examenul de limbi străine scorul s-a menţinut egal. Problemele cu integrale au fost rezolvate de toţi. Lumea a început să şopteaască numele regelui Solomon. Totuşi juriul a reuşit să ne „înfunde". Şi ştiţi cine s-a potrivit? Mijlocaşul Galuşenko. Tocmai el, care e vesnic cu cărţile în mînă! Nu-i vorba că şi întrebarea a fost foarte dificilă. De unde să ştim noi ce e aia „feteasca"? E adevărat că nici portarul adversarilor n-a ştiut să răspundă la întrebarea: „cum se numeşte întreprinderea la care lucrează", însă întrebarea cu „feteasca" a fost considerată mai uşoară. Şi aşa am pierdut cupa.

(În româneşte de **DRAGOŞ VACARIUC**)